

VERKLARING

Over de

Eerste Algemene Zendbrief van de Apostel Petrus

door

Dominicus Goltzius

1 PETRUS 1 VERS 17

En indien gij tot een Vader aanroept Degenen, Die zonder aannemingen des
persoons oordeelt na eens iegelijks werk, zo wandelt in vreze de tijd uwer
inwoning;

Zoals er verschillende plichten zijn die rechtvaardige kinderen schuldig zijn
op te dragen aan hun ouders, van wie zij naast God het leven hebben ontvangen;
zo zijn er ook verschillende plichten die Gods kinderen hebben te betonen aan
Hem als hun Vader. Twee dingen zeggen wij hier:

Eerst, dat natuurlijke kinderen verschillende plichten moeten opdragen aan
hun ouders; zoals *Eer*, uitgedrukt met die eigen naam in het vijfde gebod. *Liefde*
volgens Matth.10:37. *Getrouwheid*, zoals uit de bestraffing van Jezus aan de
Farizeeën te zien is, die de kinderen leerden ontrouw te zijn. Matth.15:4-6. *Nederige
onderwerping* aan hun goede leringen en bestraffingen volgens Spr.1:8 en 6:20.
Navolging van hun deugden en goed voorbeeld; en wat dergelijke meer is; Wat
alles bekwaam onder het woord gehoorzaamheid kan verstaan worden wat
Paulus gebruikt in Ef.6:1. *Gij kinderen, zijt uw ouders gehoorzaam*. Verschillende
redenen kunnen hier van gegeven worden die normaal bij de verklaring van het
vijfde gebod verklaard worden.

Daarna zeggen wij, zoals kinderen verschillende plichten hebben waar te nemen
betreffende hun aardse vader en moeder op voorwaarde van Gods rechtvaardige

straffen of anders onder belofte van allerlei zegen: zo hebben niet minder de gelovige, die *kinderen Gods* zijn verschillende deugden en plichten waar te nemen betreffende hun Hemelse *Vader*; als Die voorspelde Hem *lief* te hebben, Hem te *eren*, *getrouw* bevonden te worden in Zijn Woord, zich te *onderwerpen* onder Zijn leer en straf: Zijn *deugden* na te volgen en zo met één woord zich te gedragen als *gehoorzame* kinderen. En het is geen wonder dat er verschillende plichten van hen vereist worden omdat God hun Hemelse Vader *verschillende weldaden* aan hen bewijst.

Dit wordt ons doorgaans geleert in Gods Woord. Onder andere vinden wij dit in hetgeen ons voorkomt in deze vermaningen van de Apostel *Petrus*; Hij had zijn gelovige aangemerkt als *gehoorzame kinderen Gods*, vers 14, dat ze *wedergeboren* waren tot een levende hoop, en verwachtende de hemelse erfenis. vers 3/4. Op dat fundament vereist hij verschillende plichten, die ze Die God Die door genadige *wedergeboorte* hun Vader geworden was hadden op te dragen:

-De *eerste plicht* was om niet *gelijkvormig* te worden aan hun vorige *begeerlijkheden*, vers 14. omdat dat gedrag Gode niet behaaglijk was.

-De *tweede plicht* was dat ze liever de deugden van hun hemelse vader hadden na te volgen en Hem gelijk te worden in *heiligheid*, zo het kind gewoonlijk in het een of ander op de vader gelijkt. Daarop komt nu de Apostel:

-Een *derde kinderlijke plicht* te vereisen daartoe strekkende, om voor het aangezicht van deze *Hemelse Vader* met een *heilige vreze* gestadig te wandelen. Deze plicht drukt hij zo uit in de woorden van het 17e vers: *En indien gij tot een Vader aanroept Degenen.* enz.

Hier begint nu de derde algemene vermaning of les, die de Apostel voorstelt om uit te drukken het leven in de staat van de genade, waartoe deze gebracht waren en dat loopt tot aan vers 22. Waar een andere vermaning of les begint.

In deze vermaning houdt de Apostel deze orde dat hij:

1. Eerst de grond legt en aanwijst.
2. Daarna de plicht voorstelt en noemt vers 17.
3. Ten derden, een krachtige bevestiging geeft, genomen van de genadige verlossing door Christus, van welke Christus hij dan nadere onderwijzing doet in vers 18 – 21.

Het eerste en tweede hebben wij dan in dit 17e vers. En beginnen met het:

Eerste Deel.

1.1. *De grond van de vermaning* van de Apostel is in deze woorden: *En indien gij tot ene Vader aanroept Degene, Die zonder aanneming des persoons oordeelt na eens iegelijks werk.* Het woordje, *EN*, moet hier niet overgeslagen worden, zodat dit vers zeer wel hecht aan de voorgaande vermaning, waarmee de Apostel te kennen geeft dat *heilig* te worden in alle *wandel* en te *wandelen in vreze*, niet van elkaar moeten gescheiden worden; of omdat de *wandel* in *vreze*, nader uitdrukt die *heiligheid*, die in al onze wandel zich vertonen moet; of liever dat deze *vreze* een gedienslig middel tot die heiligheid is.

Doch laat ons hier nader in aanmerken:

1.1. Zeker godsdienstig werk dat de Apostel deze zijn gelovigen toeschrijft.

1.2. Het voorwerp van dat werk.

1.1. *Het godsdienstig werk* wordt aldus uitgedrukt: *Indien gij tot ene Vader aanroept.* Het voorteken hier in de grondtekst vertaald met, *indien*, geeft hier niet een conditie of enige twijfeling te kennen, maar een bekennen of toestemmen van die waarheid van de zaak; heet zo veel als, *terwijl gij tot een Vader aanroept.* Hier wordt gesproken van een *Vader*, en van die *Vader aan te roepen*.

1.1.1. Wat een *Vader* eigenlijk is onder de mensen is genoeg bekend, namelijk zo'n persoon die een kind of kinderen heeft gegenereerd. Doch hier ter plaatse kan het niet op een *mens* toegepast worden maar alleen op *God*, zoals de volgende beschrijving dat leert. En het is bekend dat God de Vader is van *Jezus Christus*; Die ook daarom *Gods Zoon, Gods eigen Zoon, Gods enig geboren Zoon, genoemd wordt*; Doch in zo'n opzicht komt ons dat woord *Vader* hier niet voor, maar ten opzichte op de mensen; van wie allen God een *Vader* is door het recht van *schepping*. Mal.2:10. Van sommige volkeren alleen uit kracht dat Hij hen tot Zijn volk en uitwendig verbond met uitsluiting van andere heeft aangenomen; Zoals God een Vader geweest is van het *Israëlitische volk*. zie Jes.63:16. Die Hij als *kinderen* had *groot gemaakt en verhoogt*. Jes.1:2. En zo is het dat God zelf zegt in Exod.4:22. *Mijn Zoon, Mijn eerst geboren is Israël*. Van sommige personen in het bijzonder is God een Vader, door genadige aanneming tot kinderen in Christus; daar van staat in 2.Cor.6:18. *Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult mij zijn tot zonen en dochteren*. Zo vinden wij het ook in 1.Joh.3:1. En deze kinderen zijn alle gelovige die niet alleen in het uitwendig verbond staan maar ook waarlijk de weldaden en vruchten van het verbond der genade tot hun zaligheid deelachtig zijn; welke gelovigen allen door één Geest roepen: *Abba Vader*. Rom.8:15 en Gal.4:6. En zo is het dat het woord *Vader*, hier moet genomen worden gelijk het voorgaande en

volgende uitwijzen.

1.1.2. *Van het aanroepen van deze Vader* wordt hier ook gesproken. Het Griekse grondwoord ook wel vertaald met: *zich op iemand te beroepen*, zoals in Hand.25: 11/12. Doch dat kan hier geen plaats hebben. Ook wel *genoemd* of *toegenoemd* te worden; en volgens de Griekse constructie kan dat hier ook niet; meest wordt het door *aanroepen* vertaald; en zo vinden wij het hier ook in een goeden zin: *Indien gij tot een Vader aanroept*. Het zegt dan niet letterlijk *God een Vader* te noemen, en met een algemene titel van *kinderen Gods* genoemd te worden, zoals de Joden daarin hun ijdele roem stelden, Joh.8:41/42 en 54. Maar het betekent *God als Vader met een kinderlijk vertrouwen in Christus naam aan te roepen*; in het gebed tot Hem als een genadige Vader te gaan, zijn nood Hem open te leggen en aan Hem voor te leggen en van Hem alle goed af te wachten. Dit nu betuigt Petrus en gelooft van deze, aan wie hij schrijft, dat ze *God als een Vader dagelijks aanriepen*; Het schijnt dat hij het oog heeft op het *Gebed des Heeren*, dat Christus de Zijnen geleert heeft en in het bijzonder, om God aan te spreken als, *Onze Vader, Die in de hemelen zijt*. Zo moet dan de kennis van dat gebed ook tot deze gelovige gekomen zijn, in welke of na welke zij dagelijks zeide *Onze Vader*. En buiten dat kon Petrus met waarheid van hen zeggen: Niet alleen omdat ze *uitverkoren* waren *na de voorkennis Gods des Vaders*, volgens vers 2. maar ook en dat wel inzonderheid om dat ze *wedergeboren* waren gelijk meermalen gezegd is: welke *wedergeboorte* in hen was gewerkt door de Heilige Geest; Zij nu, Die Heilige Geest en dezelfde werkingen tot *wedergeboorte* in hen bevindende en zo ontvangen hebbende, de *Geest der aanneming tot kinderen*, want door *deze wedergeboorte* wordt God onze Vader en wij *Gods kinderen*. Jac.1:18. vergeleken met 17 en Joh. 1:12/13, Wat wonder was het dat ze door die Geest riepen, *Abba, Vader*. Rom. 8:15.

Na waarheid kon Petrus van deze zijn gelovigen zeggen, dat ze *God tot een Vader aanriepen*. Vervolgens hoewel hij aan de Joden hier schrijft, zo merkt hij hier nu het Joodse volk in het algemeen aan, maar die bijzonder, welke nu Christus leer hadden aangenomen en door een oprecht geloof Christus als hun Zaligmaker omhelsden; en met één woord, die alle van welke wij boven gehoord hebben die nu tot de *staat der genade* overgebracht waren, die in Christus *geloofden*, en daar uit in zich een *onuitsprekelijke en heerlijke vreugde vonden*. vers 8. Daarom moeten wij hier uit besluiten, dat alle wedergeborene en ware gelovigen niet alleen uit de Joden maar ook uit de heidenen dit zelfde voorrecht hebben, om *God als hun Vader aan te roepen*; zoals daarom Christus ook niet alleen Zijn discipelen,

maar in hen persoon allen, die de aanneming tot kinderen zouden ontvangen geleert heeft te bidden, *Onze Vader, Die in de hemelen zijt*; omdat die alle, zonder onderscheid één Vader hebben, *Die in de hemelen is*. Matth.23:9. *Ene Christus* de eigen en natuurlijke Zoon van de Vader, Die het recht van Zoonschap of kindschap van nature hebbende, ons verworven heeft dat wij uit genade tot kinderen Gods worden aangenomen. *Ene Geest*, Die in al Zijn wedergeborene en geheiligde verwekt, dit kinderlijke gebed en vertrouwen om te zeggen: *Onze Vader*.

Daarbij komt nog dat God Zich dagelijks overvloedig betoont een Vader van Zijn gelovige te wezen; namelijk, door die bijzondere blijken van Zijn liefde, voorzorg, toegenegenheid, om hun feilen door de vingers te zien, om hen te leren en te leiden in Zijn weg door Zijn Geest als een Leraar en Leidsman; om hen te helpen al ze komen te struikelen; om hen te verzekeren van hun *toekomende erfenis*. Kort samengevat, om Davids woord te gebruiken uit Ps.103:13. *Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen; ontfermt Zich de Heere, over degene, die Hem vrezen*.

En wat is dat waarlijk een grote eer en geluk voor de gelovige dat ze met grond en in waar geloof God tot een Vader mogen aanroepen? Waarom Johannes niet zonder reden uitroept: *Ziet, hoe groten Liefde ect*. 1.Joh.3:1. Voornamelijk als wij eens overwegen in welke staat van walgelijkheid en verdoemenis wij van nature waren, *weggeworpen op de vlakke des velds, om de walgelijkheid van onze ziel, en vertreden in ons bloed*. Ezech.16:5/6. *Kinderen des toorns, gelijk alle andere*. Ef. 2:3. Nu, niet een Engel maar God Zelf heeft ons opgenomen en gemaakt tot *kinderen der genade*, en van *erfgenamen der helle tot erfgenamen des hemels*. Laten wij daarom deze gezegende staat recht kennen, daarvoor dankbaar zijn en voornamelijk ons vragen hoe betamelijk deze staat, zoals dat uit dit vers nader zal aangewezen worden; ondertussen aanhoudende om dagelijks met een kinderlijk vertrouwen God tot een Vader aan te roepen, als wij iets nodig moeten hebben voor lichaam en ziel; verzekert zijnde dat *Hij ons veel minder afslaan zal hetgeen wij in recht geloof van Hem bidden, dan onze Vaders ons aardse dingen ontzeggen*. volgens H.C. vr. 120. en Matth. 7:9-11. Deze dingen raken wij slechts aan omdat hier van bij andere Schrijvers breedvoerig te zien is, voornamelijk in de verklaring van de 46^e zondag van onze Catechismus.

1.2. Het *Godsdienstig werk* verstaen hebbende volgt het voorwerp met deze woorden uitgedrukt: *Degenen, die zonder aanneming des persoons oordeelt na eens iegelijks werk*. Deze woorden bevatten een beschrijving van God en wel bijzonder van de Vader, die zoeven genoemd was. Hier zullen wij:

1.2.1. Eerst de woorden eens inzien.

1.2.2. Daarna, met wat doel de Apostel die bijbrengt.

1.2.1. Betreffende de woorden daarin horen wij

1.2.1.a. Dat God oordeelt.

1.2.1.b. Na eens ieders werk.

1.2.1.c. Zonder aanneming des persoons.

1.2.1.a. Als God hier gezegd wordt te oordelen, zo kan dat verstaan worden:

1.2.a.1. *En van het uitvoeren Zijner oordelen dat Hij dagelijks doet, die brengende over de goddeloze zonder onderscheid; Zijnde een rechtvaardige Rechter, en een God die alle dagen toornst.* Ps.7:12.

1.2.1.a.2. *En voornamelijk van het algemene oordeel dat gehouden zal worden ten jongste dagen wanneer Hij ieders werk in het gericht brengen zal.* Pred.12:14. Dit strijdt helemaal niet met Joh. 5:22. *De Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel de Zoon gegeven.* Want dat is zo te verstaan, dat de Vader alleen zonder de Zoon, niemand oordeelt maar alles oordeelt en regeert door de Zoon. Joh.3:35 en 17:2. en zo oordeelt de Zoon in des Vaders naam; zelfs ook het algemene oordeel, zoals geleert wordt Hand.17:31. Zo dat het dan het werk des Vaders en Des Zoons blijft, waarom ook de eer Hen beide toekomt zoals dat in Joh.5:23 volgt: *Opdat zij alle de Zoon eren gelijk zij de Vader eren.*

1.2.1.b. *Dit oordeel is na een ieders werk.* Hiermee ziet de Apostel op de hoedanigheid van eens ieders menschen werk, dat is, goed of kwaad. Dit kunnen wij niet beter uitdrukken dan met de woorden van de Prediker. 12:14. *God zal ieders werk in het gericht brengen, met al dat verborgen is, hetzij goed of hetzij kwaad.* En dit is dan de mening dat God in Zijn oordeel acht geven zal op de goede werken van de vrome en kwade werken van de goddeloze, om na dezelve vergelding te doen; zullende de goede werken ten goede en de kwade werken ten kwade belonen; en om hier Paulus woorden te gebruiken. 2 Cor. 5.10. *Alle moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus opdat een iegelijk wegdrage, hetgeen door het lichaam geschied, nadat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.* Dit wordt anders genoemd: *een iegelijk te vergelden na zijn doen.* Matth.16:27. *Een iegelijk te vergelden na zijn werken.* Rom.2:7. En dat een iegelijk zijn loon ontvangen zal na zijn arbeid. 1.Cor.3:8. En aardige spreekwijze vinden wij in Gal.6:7/8. *Zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien; want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien: maar die in de Geest zaait, zal uit*

de Geest het eeuwige leven maaien. Zie ook Jer.17:10 en 32:19 Openb.1:23 en 22:12. Dit kan niet anders zijn of God moet *oordelen naar eens ieders werk*; Omdat Gods *oordeel na waarheid is*, zoals geleerd wordt in Rom.2:2. Nu de waarheid zal ontdekken de goedheid of kwaadheid van de werken, het zal ook een *rechtvaardig oordeel zijn*, vers 5. En nu rechtvaardigheid doet vergelding na de werken, zoals dat onmiddellijk in vers 6 daarop volgt.

1.2.1.c. Hier wordt nog meer gezegd; namelijk dat God *oordeelt na een ieders werk, zonder aanneming des persoons*. Hier moeten wij vooraf weten, wat de *aanneming des persoons is*, en dan zal men het beste kunnen verstaan hoe dat bij God is, en niet is, en vervolgens, dat Hij zonder aanneming des persoons oordeelt. Vooraf mogen wij weten, dat het lijkt op de Rechters of rechtbanken, waar geen *aanneming des persoons* moet plaats vinden. Ziet dit verboden in Lev. 19:15 en Deut.1:17 en 16:19. Hierom zegt ook Salomo in Spr.24:23. *Het aangezicht in het gericht te kennen en is niet goed; zo dan kwaad.* Dit geschied evenwel in het gericht als men niet let op de zaak waarover verschil is maar de persoon wiens zaak in verschil is, en wel in het bijzonder op diens persoons hoogte, aanzienlijkheid, rijkdom ect. Om wiens wil de mens dikwijls bewogen wordt, een onrechtvaardige zaak, rechtvaardig te noemen en een rechtvaardige zaak onrechtvaardig te verklaren. Hoort God hier over verklaring doen. Levit.19:15. *Gij zult geen onrecht doen in het gericht; gij zult het aangezicht des geringen niet aannemen, noch het aangezicht des groten voortrekken; in gerechtigheid zult gij uw naaste richten.* Hij wil zeggen; als een arm of gering mens met enige zaak voorkomt, zo zult gij zijn zaak niet, omdat hij arm is tegenspreken terwijl die anders goed is; zoals ter voorbeeld, als een groot en aanzienlijk persoon voor u zijn zaak brengt, zo zult gij die omdat hij groot en aanzienlijk is niet voor spreken waar die anders kwaad is: *maar in gerechtigheid zult gij richten*, dat is zo de zaak zelf ligt en meebrengt zonder aanzien van hoog of laag. Laat ons een voorbeeld voorstellen: iemand heeft een doodslag bedreven, of overspel of gestolen, of enige andere criminele misdaad, zo mag de Rechter geen acht slaan op de persoon die zulk een misdaad heeft bedreven, of hij arm of rijk is; van een aanzienlijke afkomst of geringe, of hij anders enig leed te zijner tijd hem wederom zou kunnen aandoen of niet, of iets dergelijks; maar alleen en duidelijk op de misdaad zelf die bedreven is, om die misdaad zo'n soort van straf toe te voegen dan die verdiend heeft; zonder het recht te buigen noch *door aanneming van geschenken* bedorven of daartoe bewogen te worden.

Daar zien wij wat *aanneming des persoons* is; Nu, dat wordt niet bij God gevonden, Die handelt zo niet als Hij oordeelt. Hij verschoont niemand omdat hij hoog in de wereld is of is geweest; Hij veroordeelt ook niemand omdat hij gering mocht geweest zijn. *Dus is er dan geen aanneming des persoons bij God*; Hij ziet niet op hoog of laag, edel of onedel, rijk of arm, of het een Jood of Griek is, man of vrouw, en zo niet op de uiterlijke genegenheid van de mensen, dat iemand bij Hem zou aangenaam zijn. Dit wordt van God ontkend. Deut.10:17, 2.Kron.19:7. *Elihu* sprak er eens mooi van in Job.34:19. *Die het aangezicht der Vorsten niet aanneemt en de rijke voor de armen niet en kent.* zie ook Hand.10:34. Rom.2:11. Gal. 2:6. Ef.6:9. en dit noemt Paulus in Col.3:25. *Daar is geen aanneming des persoons.* En zoals nu gans geen *aanneming des persoons* bij God is, zo dan ook veel minder als oordeel, waarvan Petrus hier spreekt. De reden hiervan is: Om dat Gods oordeel niet alleen rechtvaardig is en na waarheid, zoals wij boven gezegd hebben, tegen welke rechtvaardigheid en waarheid de aanneming des persoons strijdt; vergelijk Levit.19:15. maar ook omdat hij oordeelt na eens iegelijks werk, zoals wij hier in de tekst horen; en nu na *ieders werk te oordelen*, dat is, zo als de hoedanigheid van het werk eigenlijk meebrengt, is te oordelen zonder aanzien van persoon; dit laatste vloeit uit het eerste. Zodat het vast staat dat bij God *geen aanneming des persoons* is, dat Hij vanwege een gunst aan iemand iets doen zou uit aanmerking van iets uitwendigs bij dien persoon.

Hier tegen strijd niet dat wij lezen in Gen.19:21. Waar de Heere tot Lot zei: *Ziet, Ik heb uw aangezicht opgenomen.* Want dat geeft anders niet te verstaan dan dat de Heere Lot's gebed gunstig verhoorde, als hij bad om de verschoning van Zoar. Vergelijk hiermee Gen.32:20. Ook strijdt hier niet tegen de *voorverordining Gods*, waarin Hij besloten heeft sommige mensen tot zaligheid te brengen en sommige in hun verderf te laten; waarin Hij schijnt een Aannemer van personen te zijn; want:

1.2.1.c.1. Aanneming des persoons heeft eigenlijk plaats als recht¹ zal uitgesproken worden zoals boven aangewezen is: maar nu dat is niet in het eeuwig besluit Gods van de verkiezing of verwerping maar zal eerst geschieden in de voleinding der wereld.

1.2.1.c.2. Uit onze boven gegeven beschrijving is te vernemen dat in de aanneming des persoons, een onwaardiger gesteld word voor een waardige en dat

¹ Sententie

er acht gegeven wordt op hoge staat of lage staat; maar dat is niet geweest in dat eeuwig Goddelijk besluit; omdat God het gehele menselijke geslacht heeft aangemerkt als gevallen in de zonden en eeuwig verderf en zo zijn allen in enerlei staat der verdoemenis.

1.2.2. Aldus nu de woorden geopend zijnde laat ons nu kort zien met welke bedoeling de Apostel dusdanige beschrijving hier van God maakt. Te weten:

1.2.2.1. Om deze zijn gelovige te tonen, dat een gewone titel van een Christelijke belijdenis of dat zij Christenen waren niet genoeg was als zij ondertussen *gelijkvormig* werden aan de *begeerlijkheden, die te voren in hun onwetendheid* waren, maar dat ze weten mochten dat er een God was, *Die zonder aanzien des persoons oordeelt* en zou, *Zich niet latende paaien met een uitwendige belijdenis van Zijn Naam, maar Die daarbij ware heiligheid vereist.*

1.2.2.2. Om hen aan te moedigen in hun gebed en *te besturen in hun wandel* aan te moedigen, dat ze niet zouden denken, om dat ze *verstrooide vreemdelingen* waren en *bedroeft door menigerlei verzoeken*, als of ze daarom minder aangenaam in hun gebed bij God zouden zijn; omdat Hij een God is, Die op dat uitwendige niet ziet, maar op het inwendige.

Te besturen in hun wandel; want zij horende dat God, Die zij aanriepen en dienden, hun Vader was mochten zij bij zichzelf denken, dat het niet zo nauw kwam of ze wat misdeden, dat Hij zulks wel na Zijn Vaderlijke goedheid door de vingers zien, of dulden; want daarop antwoord de Apostel: Dat God niet alleen een *genadige Vader* is, maar ook een *rechtvaardige Rechter*, Die na *eens ieders werk zonder aanzien oordeelt*, en dat ze daarom wel op zichzelf hadden te letten om in hun wandel heilig te zijn bijzonder met een heilige vreze aangedaan, zoals volgen zal.

Toepassing van deze waarheid.

Als wij hier horen, dat God oordeelt zonder aanneming des persoons na eens ieders werk, zo moet dan opgemerkt worden:

T.1. *Tot verschrikking* van zulke goddeloze die op *uitwendige hoedanigheden* steunen, met die inbeelding, als of zij daarom bij God meer door de vingers zullen gezien worden dan andere. De grote en aanzienlijke van deze wereld, Koningen, Prinsen, Vorsten, rijken, edelen, en dergelijken, kunnen zich soms zo uitstekend betonen in goddeloosheid, wreedheid en andere zonden, dat een geringe van slaat

zich voor zulke bedrijven schamen zou; en waaruit ontstaat dat? Uit die inbeelding dat zij meer vrijheid hebben dan anderen. Doch de zodanige moeten weten, dat zij, hoewel ze geen mensen boven zich hebben, die hen kunnen of durven te straffen, dat er nochtans een God in de Hemel is, Die hen zeker straffen zal *zonder enig aanzien naar hun persoon*. Noch hoogheid in deze wereld, noch macht, noch adeldom, noch schoonheid, noch iets dergelijks kan iemand beschermen in Gods gericht als een overtreder en goddeloze is. *Goed doet geen nut ten dage der verbolgenheid; maar de gerechtigheid redt van de dood*. Spr.11:4. God heeft de *Engelen* niet gespaart om de uitnemendheid en heerlijkheid van hun natuur; noch de *eerste wereld*, om hun veelheid; noch *Sodom* en dezelfs landstreek om hun vruchtbaarheid en schoonheid, noch *Tyrus*, om haar wijsheid en rijkdom; noch *Babel*, om hun macht en heerlijke gebouwen; noch *Jeruzalem*, om de Tempel en Godsdienst; maar heeft die zonder acht te geven op die uitwendige dingen alleen om hun goddeloosheid gestraft. God leerde eens *Samuël*, als hij David tot Koning zou zalven, toen *Eliab* inkwam: *Ziet zijn gestalte niet aan noch de hoogte zijner statuur; want het is niet, zoals de mens ziet; want de mens ziet aan, dat voor ogen is, maar de Heere ziet het hart aan*. 1.Sam.16:7. Waar nu God anderen leert om niet naar gestalte noch hoogte te zien om hem daarom enige tijdelijke weldaad waardig te achten, veel minder is dit bij God Zelf.

Daarom, o zondaar, gij die dikwijls steunt op uw grootheid en macht in deze wereld, laat dit uw ziel een schrik aanjagen, dat gij eens zult moeten gestelt worden voor het oog van die God, *Die zonder aanneming des persoons oordeelt na eens ieders werk*; Zal er dan bij u gevonden worden goddeloosheid gewerkt te hebben, gij zult evenwel in de hel verstoten worden ook al was u de grootste Monarch van deze wereld geweest. Naakt wordt gij uit de wereld gestoten en naakt zult gij ook uit het graf eens te voorschijn komen, een Koning zal niet voor God in het oordeel komen met zijn Kroon, scepter en koninklijk gewaad; Een rijke niet met zijn schatten en rijkdommen, ect. maar van alles berooft zijnde; en dat geeft nu noch te meer te verstaan, *dat God zonder aanneming des persoons oordelen zal*. Ja, ik durf hier bij te doen, Indien gij als een hoge, machtige en aanzienlijke in deze wereld bevonden zal worden als een werker der ongerechtigheid geweest te zijn, dat uw oordeel groter en uw verdoemenis zwaarder zijn zal, omdat gij meer gezondigd hebt dan andere; *Meer*, omdat gij meer weldaden dan anderen ontvangen hebt; *meer*, omdat gij gezondigd hebt, niet alleen met de daad, maar ook met uw voorbeeld anderen hebben doen zondigen. Hiertoe behoren ook zulke

mensen die menen verschoning bij God te zullen vinden, omdat ze de uitwendige Godsdienst alleen hebben waargenomen en God dagelijks als hun *Vader hebben aangeroepen, ect.* Dit is ook al mis. Hoewel die dingen in zichzelf nodig zijn, maar als daar niet meer bij komt, geen inwendige heiligheid, kinderlijke gehoorzaamheid, of iets dergelijks, zo zal het niemand de zaligheid kunnen toebrengen, want God zal hier ook oordelen zonder aanneming des persoons, na eens ieders werk, en daaruit zal ontstaan, dat hij tot zulke zeggen zal: gaat weg van Mij; Ik ken u niet. Zie Matth.7:22/23. Luk.13:25/26. en Matth.25:12.

T.2. *Vertrouwing* is hier evenwel ook in voor de geringe en minder aanzienlijken in deze wereld, als ze godzalig en vroom zijn. *God zal oordelen zonder aanneming des persoons na eens ieders werk*, daaruit volgt als uw persoon al wat gering en veracht is, niet te min, indien uw werk goed en uw wandel *heilig* is, en gij in waar geloof met een *kinderlijk vertrouwen* God tot een *Vader aanroept*, zo zal God uw persoon niet verwerpen. Hier past wat Petrus eens leerde. Hand.10:34/35. *Ik verneem in de waarheid, dat God geen aannemer des persoons is, maar in allen volke, die Hem vreest en gerechtigheid werkt, is Hem aangenaam.* Doch Paulus komt nader en krachtiger. 1.Cor.1:26-28. *Gij ziet uw roeping, broeders, dat gij niet vele wijze zijt na het vlees, niet vele machtige, niet vele edele; maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, ect.* hetwelk ook Jacobus versterkt Jac.2:5. *Hoort, mijn geliefde broeders, heeft God niet verkoren de arme dezer wereld, om rijk te zijn in geloof en de erfgenamen van het Koninkrijk?* Derhalve zijt gij met deze gelovige in onzen tekst, *verstrooit en vreemdelingen, en geacht als uitvaagsel der wereld*, gedenkt evenwel dat gij wegens uw vroomheid, geloof en godzaligheid van God niet zult verstoten worden. Die oordeelt niet na *de persoon*, maar na *het werk*. In die grote dag des oordeels zal niet onderzocht worden, hoe rijk en geëerd gij in deze wereld geweest zijt, maar hoe godzalig en gehoorzaam; Overdenkt tot uw versterking het voorbeeld van die *Rijke man* en *Lazarus*, wat uitgang en einde zij na dit leven gehad hebben: Volhard maar in uw goede werken en godzaligheid en gij zult aangenaam bij God zijn.

T.3. *Vermaning.* Uit kracht van deze moeten wij vermaant zijn tot twee dingen:

T.3.1. Om God hierin na te volgen, dat is, *zonder aanneming des persoons te oordelen.* *Navolgers Gods* moeten wij immers zijn in opzicht van zijn deugden; en zo dan ook in dit punt:

T.3.1.1. In de *eerste plaats* moeten hier toe vermaant worden de Overheden en Rechters in hun oordelen en vonnissen. Behalve dat in de voorheen bijgebrachte plaatsen in Leviticus en Deuteronomium hen dat gebieden, zo vinden wij bijzonder dit hen opgelegd uit kracht van Gods voorbeeld, zie 2.Kron.19:6/7. Waar *Josafat* tot de Rechters zeide: *Ziet, wat gij doet, want gij houdt het gericht niet de mensen, maar de Heere, en Hij is bij u in de zaak van het gericht. Nu dan, de verschrikkingen des Heeren zij op ulieden: neemt waar en doet het; want bij den Heere onze God is geen onrecht, noch de aanneming van personen, noch het ontvangen van geschenken.* Zij moeten dan zo het gericht houden dat ze God zien. Het is een ellendige staat als de wetten in een Republiek zijn zoals de spinnenwebben waar de grote vliegen doorheen vliegen, maar waarin de kleine gevangen worden. Daarom moet in het menselijk gericht geen aanzien des persoons plaats hebben.

T.3.1.2. In de *tweede plaats* moeten vermaant zijn Gods dienstknechten, de leraars om in hun predicatiën en bediening van de kerkelijke tucht *alle aanzien des persoons te vermijden*. Een koning of mindere overheid is in de kerk niet meer als de minste lidmaat, omdat hij daar aangemerkt wordt niet als een Overheidspersoon maar als een lidmaat van de kerk. Hoewel op hen past Paulus les: Tim.5:20/21. *Die zondigen, bestraft in tegenwoordigheid van alle, op dat ook de andere vreze mogen hebben. Ik betuig voor Gods ... gij deze dingen onderhoud zonder vooroordeel, niets doende na toegenegenheid.* Hiertoe werd Jeremia van God aangemoedigd Jer.1:17. *Gij dan, gordt uw lendenen, en maakt u op en spreekt tot hen, de koningen van Juda, Vorsten, Priesters en het volk van het land, vers 18, alles wat Ik u gebieden zal: weest niet verslagen voor hun aangezicht, op dat ik u voor hun aangezicht niet versla.* Het is alle Wachters van Gods huis zonder onderscheid opgelegd de *goddelozen van Gods wegen te waarschuwen*. Ezech. 3:17. Hierin moeten zij ook hun grote Leraar en Meester Christus navolgen, Die eens dit getuigenis had van Zijn vijanden zelf. Matth.22:16. *Meester, wij weten, dat gij waarachtig zijt, en de weg Gods in der waarheid leert, en na niemand vraagt: want Gij ziet de persoon der mensen niet aan.* Daarom moeten Leraars ook in dit stuk hun getrouwheid bewijzen door niemand uit gunst te prediken of iets doen, dat tot de regering of tucht der kerk behoort, ten einde zij, de dienaars, niet beschaamt mochten worden. als zij rekenschap van hun bediening geven zullen. Aan Hem, *Die zonder aanneming des persoons oordeelt.*

T.3.1.3. Inde *derde plaats* moet ieder Christen en gelovige vermaant zijn om te

oordelen en te doen, wat zijn Christendom meebrengt, *zonder aanneming des persoons*. Dit is de les die Jacobus ons geeft. Jac.2:1. *Mijne broeders, hebt niet het geloof onzes Heeren Jezus Christus ... met aanneming des persoons*. Vraagt iemand wanneer men het geloof alzo heeft: De Apostel Jacobus toont het daar in vers 2 en 3. *Zo in uw vergadering kwam een man, met een goudenring aan zijn vinger, enz. hij wil zeggen, als men een arm mens om zijn armoede zou verachten, daar hij anders godzalig is, en een rijk mens, omdat hij rijk is zou eren boven de armen, waar hij anders goddeloos is, dat men dan het Christelijk geloof zou belijden met aanneming des persoons*. Dit strijdt ook tegen de *liefde*, die wij onze naaste moeten toedragen, zoals diezelfde Apostel daar toont in vers 8/9. Dit noemt Christus te oordelen *na het aanzien*. Joh.7:24. en *te oordelen na het vlees*. Hfst. 8:15. Beter is het dat wij ons gedragen als zodanige, *in wiens ogen de goddeloze veracht is, maar dat wij eren degene, die den Heere vrezen*. Gelijk dat als een loffelijke plicht opgetekend staat. Ps.15:4.

T.3.2. Nog moeten wij de ene met de anderen vermaant zijn als wij horen dat *God oordeelt, zonder aanneming des persoons, na eens ieders werk*; dat wij dan wel terdege letten op onze werken, hoedanig die zijn. Boven in de verklaring is gezegd dat God gezegd wordt na eens ieders werk is te oordelen, *voor zover Hij de goede werken belonen wil met het eeuwige leven, hoewel niet vanwege verdienste, maar als een genadegift*. Rom.6:23, en de *kwade werken met verbolgenheid en toorn*; evenwel aan wie, *omdat geen aanneming des persoons bij God is*; Zoals dit alles geleert word. Rom.2:6-11. Daarom als wij onze werken *kwaad en goddeloos* bevinden te zijn, zo hebben wij die *af te breken*, opdat Gods toorn en de hel ons deel niet mocht zijn; Bevinden wij die in het tegendeel goed te zijn, zo hebben wij *volharding in het goed doen, te betonen; standvastig zijnde, onbeweeglijk en altijd overvloedig in des Heeren werk, opdat onze arbeid niet ijdel zij in de Heere*. 1.Cor. 15:28. Opdat dan de Hemel ons deel mag zijn. Een ieder van ons zal in de openbaring voor Christus rechterstoel *wegdragen hetgeen door het lichaam geschied, na dat hij gedaan heeft, het zij goed het zij kwaad*. 2.Cor.5:10. Het is dan billijk en nodig te praktiseren wat er staat in Ps.34:15. *Wijkt af van het kwade en doet het goede*. Zie ook die krachtige woorden van Paulus in Gal.6:7-9. Dit algemeen oordeel zal zeker eens komen, het zal onvoorziens en haastig komen eer de mens zijn staat daar op maakt, daarom heeft hij wel op zijn wegen te letten. *Ziet, Ik kom haastig, zegt de Heere Christus*. Openb.22:12. en *Mijn loon is met Mij om een iegelijk te vergelden nadat zijn werk zal zijn*.

1.2. Tweede deel de plicht voorstelt en noemt.

Tot zover dan gesproken hebbende van de grond die de Apostel legt tot deze zijn vermaning, laat ons nu zien de plicht die de Apostel aldus voorstelt en noemt: *Zo wandelt in vreze de tijd uwer inwoning*. Petrus eist hier van zijn gelovigen, om in vreze te wandelen, en dat gedurende de *tijd* hunner *inwoning*.

1.2.a. Om van het woord *wandelen* nu niet te spreken, dat ons dikwijls voorkomt met de betekenis van het gehele bedrijf des mensen, zijn doen en laten en omgang, zo hebben wij voornamelijk te spreken van het *wandelen in vreze*. Vrees betekend hier geen *verbaasdheid*, *schrik* of *ontsteltenis*, die zelfs door natuurlijke oorzaken in de mens ontstaan kan, maar het zegt *ontzag*, voor iemand. En hoewel men ook *ontzag* moet hebben voor mensen, De mindere namelijk ten opzichte van de meerdere, zoals kinderen ten opzichte van de ouderen, en onderdanen ten opzichte van de Overheid. Ect., zo wordt hier eigenlijk gesproken van die *vreze* en dat *ontzag* dat de mens hebben moet voor God. Deze *vreze* en *ontzag* voor God is tweërlei, want soms *ziet de mens* God alleen aan als een toornige *Rechter*, en vreest zo Gods straffen, en dan wordt deze *vrees* genoemd een *slaafse vrees*. Zo was het met de *zondaren te Sion*, die *verschrokken* waren en met de *huichelaren*, die *beving* hadden *aangegegrepen*, en daarom zeiden, *wie is er onder ons, die bij een verterend vuur, zo zagen ze Gods toorn aan, wonen kan?* Ect. Jes.33:14. En met Adam, zodra hij gezondigd had; *Hij zei, ik hoorde Uw stem in de Hof, en ik vreesde, want ik ben naakt, daarom verborg ik mij*. Gen.3:10. Eveneens *Felix*, als hij hoorde spreken van het laatste oordeel, *werd hij zeer bevreesd*. Hand.24:25. Dit soort van vrees word daarom een *slaafse vrees* genoemd, hoewel dat woord in de heilige Schrift niet gevonden word, omdat die gevonden word in slaven, die op galeien zitten, die hun riemen gedurig in het water houden en roeien, niet uit liefde tot hun overste, maar uit vrees voor de slagen. Soms ziet de mens God aan als een liefhebbende en goedertieren *Vader*, en zo ontstaat daaruit in de mens een heilige zorg en bekommernis, om Hem niet snel te vertoornen, maar zoveel mogelijk is te gehoorzamen. Dit soort *vrees* of *ontzag* word een *kinderlijke vrees* genoemd, om dat ze in rechtvaardige kinderen gevonden wordt die hun ouders van harte *liefhebben*, en daarom niet snel toornig worden. En deze kinderlijke vrees word ook wel genoemd een erkenning van Gods rechtvaardigheid en ontzag daarvoor: *Op dat het ganse Israël hore en vreze*, staat er in Deut.13:11. Zie ook Ps.90:11 en 119:120. Maar daarbij word ook terstond een vertrouwen gevonden, dat de Heere ons evenwel niet verderven zal, maar alleen

ten goede kastijden. *Ik weet, o Heere, dat Uw gerichten de gerechtigheid zijn, en dat Gij mij uit getrouwheid verdrukt hebt*, zei David in Ps.119:75. *De Heere te vrezen en op Hem te vertrouwen*, vinden wij daarom bij elkaar. Ps.115:11. Deze twee dingen behoren eigenlijk tot deze kinderlijke vrees:

1.2.a.a. Een *heilige en nederige eerbiedigheid* voor God en Zijn tegenwoordigheid. Volgens Hebr.12:18. Zo vreesde Jacob, Gen.28:17.

1.2.a.b. Een *heilige zorgvuldigheid*, om niets te doen dat God mishagen mocht. Zie dat in Jozef, Gen.39:9. *Hoe zou ik dit zo een groot kwaad doen en zondigen tegen God?* Wij vinden daarom bij elkaar *Godvrezende te zijn en wijkende van het kwaad*. Job.1:1. *God te vrezen en Zijn geboden te onderhouden*. Pred.12:13. En geen wonder want *de vreze des Heeren is te haten het kwade*. Spr.8:13. Nu van dit laatste soort van vrees, dat is de *kinderlijke*, spreekt Petrus hier vermanende, om *in die vreze te wandelen*, om in al onze wandel te betonen, dat onze harten met die vreze aangedaan en gewapend is. Deze vrees spreekt dan niet, van onzekerheid of twijfeling van de staat van de genade of zaligheid, maar kan en moet daarmee vergezelschap gaan. Petrus wil niet zeggen dat ze in gedurige vrees moeten zijn van verloren te zullen gaan; want dat voorkwam hij door als hij sprak dat ze God *tot een Vader aanriepen*. En in het volgende vers daarbij deze troostrede voegende: *wetende dat gij verlost zijt door Christus dierbaar bloed*; maar dat ze een ontzag moesten hebben om Hem met eerbied te dienen en in het minst niet te mishagen. Dat wij nu in zo'n *vreze wandelen* moeten blijkt uit al die plaatsen waarin ons, de Heere te vreze, als een plicht opgelegd word. Zie onder andere deze volgende teksten: Deut.10:12/20. 1.Sam.12:24. Ps.2:11. en 34:10. Spr.2:7. Pred.12:13, Jes.8:13. Matth. 10:28. Luc.12:5. Hand.10:35. 1 Pet. 2:17. Openb. 14:7.

En het is geen wonder dat Petrus wil dat wij in zo'n vreze wandelen zullen: want, om alleen te blijven binnen de grenzen van deze onze tekst:

1.2.a.1. Wij mogen niet *gelijkvormig worden aan de boze en zondige begeerlijkheden*, zoals hij in vers 14 geleerd heeft, maar nu is daartoe dienstig de *vreze Gods*; want door *de vreze des Heeren wijkt men af van het kwade*. Spr.16:6.

1.2.a.2. Maar wij moeten in *al onze wandel heilig zijn*, volgens vers 15. en nu het zijn *Zijne heilige, die Hem vrezen*. Ps.34:10. Hierom vinden wij ook deze twee dingen samengevoegd, *God te vrezen en gerechtigheid te werken*. Hand.10:35.

1.2.a.3. God is onze Vader, daar erkennen wij Hem voor; en nu: *Een zoon zal de Vader eren en een knecht zijnen Heere; ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer? en ben Ik een Heere, waar is Mijn vreze?* Zegt de Heere der Heirscharen. Mal.1:6.

1.2.a.4. Wij noemen God niet alleen dagelijks, *Onze Vader*, maar wij roepen *Hem* als *Onze Vader* aan, dat is, wij bidden Hem. En nu de *Heere aan te bidden en te schrikken voor Zijn aangezicht*, word ons beide gelast. Ps.96:9. En boven dat kan ons gebed en smeking Hem wel aangenaam zijn en kunnen wij verhoring wel te gemoed zien als dat niet vergezelschap gaat met een *kinderlijke vrees*? De *Heere wil Zich ontfermen*, dat verneemt men voornamelijk in het gebed, *over degene, die Hem vrezen*. Ps.103:13. In het gebed dient men God op een bijzondere wijze; en nu, God te *dienen* en Hem te *vrezen* gaan samen. Zie 1.Sam.12:24. en Ps.2:11.

1.2.a.5. God zal onze werken oordelen, of ons na onze werken; noodzakelijk dan, dat wij in Zijn *vreze wandelen*; niet alleen, omdat zo'n wandel in Gods *vreze* een *heilig werk* is, maar ook omdat wij uit aanmerking van het laatste *oordeel* tot deze *vreze* Gods moeten aangezet worden. Zie dit geleert in Pred.12:13/14. Te samen vergeleken.

1.2.a.6. God *oordeelt zonder aanneming des persoons*, zoals voor het laatst in deze tekst staat; Daarom wie wij ook zijn, wij moeten Hem *vrezen en gerechtigheid werken*, om zo God aangenaam te zijn zoals dat uit zodanige aanmerking op God ons geleert en getoond word. Hand.10:34/35. Duidelijke vinden wij het in 2.Kron. 19:17. Waar Josafat wil dat de verschrikking, dat is, ontzag en *vreze* des Heeren op de Rechters zijn zou, *omdat bij de Heere geen aanneming van personen was*.

1.2.b. Hoelang nu *dit wandelen in vreze* duren moet daarvan zegt de Apostel in deze woorden: *de tijd uwer inwoning*. Het woord *inwoning* of *inwonen*, zegt twee dingen:

1.2.b.1. *Eerst*, een *inwoner*, *daarna* de plaats van de *woning*. En zo is het hier; de inwoner was eerst de ziel en dan is het lichaam het huis of de plaats waarin de ziel voor een tijd woont; zoals het lichaam daarom ook het *huis des tabernakels* genoemd word, dat door de dood gebroken wordt. 2.Cor.5:1. Ook de inwoner was de gehele persoon van elke gelovige en dan is de wereld of de Aarde de plaats waar die woont zo lang totdat hij van de aarde weggenomen wordt; Alzo God hier op aarde *bescheiden heeft de tijden en plaats van onze woning*. Hand.17:26.

Doch het Griekse woord is wat nadrukkelijke en verschilt van een ander grondwoord wat dat betekend **dit**, na het spreken van de taalkundigen, een vaste of bestendige woning, als voor de *ingeborene*; maar dat een inwoning voor een tijd is zoals van de *vreemdelingen*, en zo in een plaats die ons vaderland niet is. Hier van is het ook dat de Griekse grondwoorden niet alleen betekenen een *inwoner* te zijn, maar ook een *vreemdeling* te zijn, zie de verschillende vertalingen van Luc.

24:18. Hand.7:6/29 en 13:17. Nu, dit past zeer wel op alle gelovigen zolang hun inwoning is in het lichaam en op de aarde buiten de Hemel, omdat die eigenlijk hun rechte *Vaderland* is. Hebr.11:16. en *hun huis*. Joh.14:2. En ook op deze gelovige in het bijzonder aan wie Petrus schrijft, die hij in het begin van deze brief genoemd heeft *vreemdelingen verstroot. ect.* Daarvan hebben wij dan al iets gezegd in vers 1 en zullen het nog meer vinden in 1 Pet. 2:11. Waar inwoners en vreemdelingen samengevoegd worden.

Zo nu merkt onze Apostel hier deze gelovige aan, willende dat zij de tijd van hun inwoning hier op aarde zullen doorbrengen, met te wandelen in Gods vreze, dat is zo lang zij hier op aarde zijn, en vervolgens gedurig tot het einde.

Maar waarom spreekt de Apostel niet, *wandelt in vreze*, zolang gij leeft in deze wereld, maar met zo'n spreekwijze, *de tijd uwer inwoning*?

Antw. Dit doet de Apostel niet zonder reden; maar om hier door te meer zijn doel te bereiken, in hen *afmanen* van de zondige *begeerlijkheden*, en in de vermaning tot *heiligheid* en *Gods vreze*; waar toe in deze woorden een krachtige beweegreden gevonden wordt; want waren zij maar *inwoners* in de wereld als in een vreemd land waarvan de tijd niet lang duren zou, zo moesten zij wel in *de wereld* leven, maar niet als degenen die van *de wereld zijn*. Joh.15:19. Niet aannemende de gedaante of gewoonten² van de wereld, zoals een vreemdeling niet terstond de mode aanneemt van elke plaats waar hij doorreist; maar in heiligheid uitmuntende en die God gedurig voor ogen te hebben en te vrezen, Die eens oordelen zal zonder aanneming des persoons na eens ieders werk. Zie zo'n kracht ligt in deze spreekwijze.

Het komt dan hier op neer, met onze Apostel dat *gedurige Gods vreze bij ons moet zijn*, of dat wij in Gods vreze moeten wandelen zo lang wij leven. Dit word ons opgedragen in Spr.23:17. *Zijt ten allen dage in de vreze des Heeren. De vreze des Heeren bestaat in der eeuwigheid*, zegt David in Ps.19:10. Dit heeft de toezegging van zaligheid. Spr.28:14. *Welgelukzalig is de mens, die geduriglijk vreest*. En wat wil David anders te kennen geven in zijn gebed Ps.86:11. *Verenigt mijn hart tot de vreze Uws Naams*. Zou dat een *vereniging* zijn en vastmaking voor een *tijd*? Neen maar voor altijd.

² Fatsoen

Reden:

R.1. De natuur van deze heilige *vrees* brengt dit met zich mee, volgens onze boven gegeven beschrijving, een *eerbiedig ontzag* voor God en een *heilige zorg*, om Hem niet te vertoornen. Nu dat moet altijd in ons zijn.

R.2. Onze wandel vereist dit ook; want wat is wandelen anders dan gedurig voort te gaan tot dat men komt tot de bestemde plaats, en terwijl wij in *vreze* moeten wandelen, zo volgt dat het een gedurige voortgang moet zijn in die *vreze*.

R.3. De tijd van onze inwoning verplicht ons ook hier toe omdat die tijd kort is, en zo zal het niet lang duren of wij zullen aan het einde van ons leven zijn. Het is dan billijk en noodzakelijk dat wij de korte tijd van onze inwoning ten einde brengen in deze heilige kinderlijke *vreze*. Tot besluit dan; zolang wij God als een Vader aanroepen, zo lang moeten wij in *vreze* wandelen. Dit geschied nu gedurende de tijd van onze inwoning.

Toepassing

Hoe is het dan te klagen dat er mensen gevonden worden die God dagelijks als een *Vader aanroepen*, en die evenwel niet in *vreze wandelen de tijd hunner inwoning*; maar van wie men zeggen moet: *daar is geen vreze Gods voor hun ogen*. uit Ps.36:2. en Rom.3:18. En hoe menige plaats is als Gerar, waar van Abraham eens dacht. Gen.20:11. *Misschien is er geen vreze Gods in deze plaats*. Hoeveel mensen lopen in de wereld rond zonder eenmaal te denken om voor God een *eerbiedig ontzag* te betonen over Zijne, of algemene, of bijzondere tegenwoordigheid; veel minder dat ze een heilige bekommring zouden betonen om Hem niet te vertoornen, maar die het om het even is of God *onteert* dan wel *ge-eert* wordt, of Gods geboden worden overtreden of gehoorzaamd, enz. Wat gezien kan worden uit de bijzonderheden die Paulus zelf aangeeft om te bewijzen, *dat er geen vreze Gods voor hun ogen is*. Rom.3:13-18. en dat zijn nog wel mensen, die dagelijks *bidden, Onze Vader*, En zijn er enig geschikter mensen, bij die zal soms wel enige bewijs van *vreze Gods* gevonden worden, maar niet altijd noch gedurig, die de *vreze Gods* wel aan de kant zetten als het ze te pas komt. Maar mag de Heere omtrent de zodanige niet dezelfde klacht aanheffen als over de *Priesters*, Mal.1:6. Immers ja! En zulke mensen moeten weten dat dit *aanroepen van God* als een

Vader, hun te eniger tijd niet troostelijk zijn zal maar strekken tot hun meerdere overtuiging en verdoemenis.

Daarom wat ons betreft laten wij ons beter voordoen. Waar wij nog een tijd hebben, en dat ene korte tijd onzer *inwoning* hier op aarde waarin wij dagelijks God tot *ene Vader* aanroepen, laten wij tot een bewijs dat wij niet *gelijkvormig* worden aan de zondige *begeerlijkheden*, maar *heilig zijn* voor God en onze naasten, *wandelen in vreze de tijd onzer inwoning*. God gedurig voor ogen hebben, Hem dienen met *eerbiedigheid* en *godvruchtigheid*. Hebr.12:18. Altijd bekommert zijnde om niet iets te doen waardoor onze goedertieren God en Lievende Hemelse Vader enigszins beledigd of tot toorn mocht verwekt worden ten einde Hij ook niet bewogen word om als een *Rechter* ons te *oordelen*, ja te *veroordelen* zonder *aanneming des persoons*. Wel aan dan, *Vreest de Heere, gij zijne Heilige; want die Hem vrezen, hebben geen gebrek*. Ps.34:10.

Dit zal hier ter plaatse genoeg zijn van de *vreze Gods*, omdat wij daar van breder zullen moeten spreken bij 1.Pet.2:17. *Vreest God*.

Wilt u meer lezen:

Download via onderstaande link meer informatie over de 1e Petrus brief van
Dominicus Goltzius

<https://www.depelgrim.com/mth0059-schriftmatige-verklaring-van-1-petrus-d.-goltzius>